

comporta una important afectació del sòl agrícola de la Vall de Bianya, i ha topat frontalment amb veïns, Ajuntament i Unió de Pagesos. És un tema viu a la comarca, ja que afecta molts residents de diverses poblacions.

Un centre cívic en perill | El centre cívic de Riudaura, obra del reconegut equip d'arquitectes RCR, ha portat problemes des de fa anys. L'obra va ser premiada per la crítica i fins nominada als premis Mies van de Rohe d'arquitectura, però no es pot fer servir. A l'hivern, afirmen, hi fa molt de fred, i a l'estiu les planxes metàl·liques de les parets el converteixen en un forn. Sembla que no hi ha baranes a l'escala, el terra és lliscant, el teulat és ple de degoters, les portes no es poden moure de pesants que són, i en conjunt no compleix les normes de seguretat. Les ventades d'aquest passat hivern se'n van emportar la meitat de la teulada, unes planxes de zinc d'uns 150 metres quadrats. Davant les variades i importants aportacions econòmiques que s'han hagut de fer en aquest edifici en reiterades ocasions, els veïns es plantegen si cal injectar-hi més diners o si és millor tirar-lo a terra i fer un centre útil.

EL GIRONÈS

dani vivern

Gironins que destaquen | Ens ha deixat l'artista Torres Monsó, tot ell creativitat plàstica encarnada en homenot de mal classificar i, doncs, no adotzenat. Algunes de les seves escultures són part del paisatge urbà de Girona des de fa molts d'anys. Monsó ha sabut vestir una ciutat d'extracció primmirada i narcisista amb formes i volums trencadors, un punt rebels. Amb el temps han adquirit un esperit amable, acolorit, que ha ajudat a donar calidesa i contrast als nostres espais públics. Que ja convenia.

D'altres personatges del nostre entorn també estan essent notícia, fins i tot a l'altra banda de món. Joel Jaile Casademont ha completat la cursa

d'ultradistància més dura i mítica del planeta: la Yukon Artic Ultra: nou dies i 22 hores de córrer i arrossegar un trineu. En total, 725 quilòmetres en unes condicions climatològiques extremes: entre els 30 i els 40 graus sota zero.

En un entorn molt més proper i càlid, els gironins Edmon Roch i David Verdaguer van ser notícia en els premis Gaudí –la nit dels Oscar en versió nostrada–, a Barcelona. Roch va rebre el premi al millor disseny de producció pel film *El niño*, i Verdaguer va aconseguir el guardó al millor protagonista pel seu paper a *10.000 km*.

A Salt, Josep «Adrià» Puntí, un volàtil i genial compositor i intèrpret musical, ha rebut el nomenament de fill adoptiu de la vila. La seva trajectòria en grups com Umpah-pah o en solitari ha comptat sempre amb seguidors incondicionals, que han apreciat el seu indiscutible domini i originalitat a l'hora de compondre peces que han marcat estil.

I la premsa, fa poc, informava que el matrimoni Narcís-Jordi Aragó i Mercè Huerta ha fet cessió a l'Arxiu Municipal de Girona d'un «llegat preciós» —en paraules de l'alcalde Puigdemont— format per milers de cartes i per obres d'art que fins ara constituïen part del seu patrimoni familiar. Els estudiosos tenen motius de sobres per estar-ne contents.

Entre l'economia i l'especulació | No sabem si ja hi ha brots verds en economia o si el més calent és a l'aigüera. Els que hi entenen —evidentment, no pas economistes de saló, polítics o voltors de borsa, sinó empresaris seriosos— fan de tot i més per tirar endavant: per produir, que és allò que fa funcionar l'economia real. Empreses com la besconina Casademont s'han espavilat per no perdre la seva important exportació a Rússia per culpa del veto de Moscou als productes carnis de fora. I es continua potenciant la «marca Girona» amb iniciatives com la de traslladar la seu de les jornades Catosfera —fins aquest any es feien a Granollers— al nostre Parc Científic. S'hi debaten temes a l'entorn d'Internet, des del punt de vista legal, cultural, empresarial, turístic, lúdic...

Mentrestant, però, els polítics i tecnòcrates d'aquest país s'entesten a impulsar projectes de dubtosa utilitat: a què treu cap fer una nova estació del TAV a tocar l'aeroport, ara que Ryanair n'ha tocat el dos? No havíem quedat que estacions massa properes entre si impedeixen als trens assolir una velocitat de creuer adequada? El cas és anar fent gasto. Això sí, mentre pentinem el gat, els turistes es fan un tip de riure i de badar en veure la curiosa façana «abans i després» en plena plaça de la Independència. Per llogar-hi cadires.

>> *A la plaça de la Independència hi ha una discontinuïtat estètica de difícil interpretació.*

